

CYKELPIGENS DAGBOG:

# Træningslejr på Mallorca

MAJ  
2012

MED AALBORG CYKLE-RING MOTION

Af Anita Busborg

## Før

Fordi livets universelle nøgle til succes er forberedelse, booker vi alt i så god tid som muligt og skriver meterlange huskelister. Kigger YouTube-videoer omkring, hvordan man pakker en cykel i en cykelkuffert, hvis man som jeg står over for denne lettere intimiderende opgave for første gang. Forsøger at opveje for en stort set forsømt vinter-basis-træning på halvanden forårsmåned (don't try this at home).

Frøken Uheld er dog svær at forberede sig på. Seks styks rejsedeltagere, inklusive undertegnede, havde—på grund af prisstigninger—booket flybillet andet sted end de resterende 28 klubmedlemmer fra Aalborg Cykle-Ring Motion, men Uheld opførte sig så ubehageligt, at flere af os senere debatterede, hvorvidt højerestående magter forsøgte at fortælle os noget, vi blot ikke ønskede at høre. Eksempelvis forårsagede hun den ubetydelige detalje, at vort flyselskab gik konkurs halvanden uge før afrejse. Dernæst—dagen før afrejse—at cykelkufferterne, booket til udlejning, var spredt verden over i strandede fly fra det konkursramte selskab og derfor ikke ville finde vej til Aalborg til tiden. Her fik undertegnede sved på panden uden at cykle en meter.

Som bekendt er intet dog så skidt, at det ikke er godt for noget. Vi endte med at få billetter

på samme fly som de andre, så selvom nogle havde mistet penge, var forventningerne til den sociale oplevelse højnet. Desuden fik flere af os anskaffet egne cykelkufferter—få timer før afrejse. Så var der dømt cykelpakning i højt gear.

## Rejsen

Humøret var højt i den lange kø for indtjekning i Aalborg lufthavn, hvor 4 kvinder og 30 mænd drøftede kuffert-stress og den positive vejrudsigt på Mallorca. Personligt var jeg spændt på, om alt var endt i kufferterne i farten, eller om en pedal eller skrue havde sneget sig udenom og holdt ferie på gulvet hjemme i stuen.

Rejsen gik uden problemer. Alle cykler var med til destinationen, og ingen fik ødelagt noget. Frøken Uheld synes tydeligvis, at hun havde besværet os nok. I Palma trillede vort snakkesalige selskab ud i det fri, hvor synet af palmer fik os i ægte feriestemning, og en halv (spansk) time senere kørte to minibusser i fyrre minutter mod vest og den lille kystby Peguera, som skulle være vort hjem i en uge. Nogle af os fik lidt ekstra sightseeing og valuta for pengene, da vores chauffør kørte i rundkreds omkring byen.

Vi tjekkede ind på Hotel Flor Los Almendros i aftenmørket og slæbte for sidste gang i dag rundt på store kufferter. Prisen for ho-

telværelset havde været så lav, at vi havde forventet en nogenlunde tilsvarende standard, men selvom værelserne var sparsommeligt indrettet, var de så store, at vi havde kunnet indlogere samtlige 34 rejsedeltagere til fest på 2-3 af vore enkeltværelses-lejligheder over stue og altan. Så var der dømt cykelferie—cykling og ferie.

## Dag 1: Gryden



*7 endnu friske Hold 3'ere på vej nordvest langs kysten.*

For alle hold var bebudet en pæn strækning denne dag, ikke mindst for Hold 1 og 2, som skulle ud i 20-plus%-stigninger, og da dette endog var på førstedagen for både varmen, den tunge luft og et skræmmende antal højdemeter, herskede en lettere nervøsitet under morgensolen. Stemningen var samtidig glad. Det var skønt at se frem til en cykeltur uden skoovertæk og løse ben. Inden da skulle vi dog lige samle og nogle afhente lejede cykler, så dagens etapestart var sat til 10.30. Jeg lærte, at det er hurtigere at skille en cykel ad end at samle den igen... Med bagskifteren i hånd fik jeg atter lidt sved på panden, men alt går jo som regel bedre end frygtet, og kl. 10.30 stod 34 cykelentusiaster udenfor hotellet med nypumpede slanger og klædelige tandpasta-smil.

Jeg og de 3 andre piger cyklede på Hold 3 sammen med 6-8 herrer. Dagens rute gik nordpå, først til en lille plet ved navn Es Capdella, som var udgangspunktet for samtlige ruter mod nord. Forinden havde vi allerede gjort første stop. Vi havde dårligt kørt 500

meter, før ventilen på mit baghjul sprang. En anelse pinligt, for selvom der kan være fordele ved at være hunkøn i en mandsdomineret verden, inklusive cykelverdenen, vil man som ellers selvstændig kvinde helst ikke tage sig mere ilde ud, end man i forvejen føler sig som relativ nybegynder i en cykelklub. Heldigvis kunne de andre vente i godt vejr, for temperaturen lå på omtrent 20 grader allerede fra morgenstunden, og flere var, på trods af mine beklæmtheder, meget forstående og ydede gerne hjælp, hvis man havde brug for det. Thumbs up til cykeldrengene.

Videre på vejen skulle man blot få meter fra Pegueras boulevard, før stigningerne begyndte at melde sig, og efter 10 km i byen Andratx mod vest blev jeg glad for at have guide-hjælp fra andre med GPS eller mere detaljerede kort end jeg. Selvom jeg som ruteplanlægger vidste, hvor vi skulle hen, var det sparsomt med skiltning dertil. I enkelte småbyer, blandt andre An-

dratx, var det som om, man skulle være lokalt kendt og have et specifikt formål i byen for at have lyst til at komme der.

Dernæst fortsatte vi stik nord mod kysten, som var særdeles smuk. Det steg først 300 højdemeter, faldt dernæst 150, for så at stige 100, og kyststrækningen var generelt meget kuperet med stigningsprocenter på op til 9 og lå gerne i området plus og minus 5 det meste af tiden. Det gav en del højdemeter i benene, selvom dagens virkelige stigning





på omtrent 500 højdemeter først kom senere. Til gengæld var det en flot strækning, og vi gjorde holdt, må vi nok indrømme, allerede efter de første 30 km før byen Estellencs, hvor vi synes nærmest at falde over en café med en terrasse, som strakte sig ud over klippeafsatsen og forærede et malerisk skue tilbage langs kysten, vi lige havde passeret. Det var fristende for bjerg-sultne danskere at forlænge nydelsen af en sådan udsigt—i dette tilfælde over en frokost-sandwich og et par store flasker kold vand.

I løbet af eftermiddagen sneg temperaturen sig over 25 grader, så herefter brød vi os ikke så meget om at lede efter kold vand til cykelflaskerne længere, da alt alligevel blev sommervarmt i løbet af et kvarter. Så længe det var vand, og der kunne hældes en dosis energipulver deri. Her nåede vi op til dagens nordligste punkt, Port d'és Canonge—en lille kystby og afstikker fra hovedvejen, hvis nedkørsel så såpas stejl ud fra oven, at cirka halvdelen af holdet meldte pas. Thyge, Sune, jeg og Henrik tog turen ned og aftalte at mødes i bunden.



Henrik og Sune ved nedkørslen til Port d'és Canonge.

Stigningen var relativt ujævn og bød på overraskelser i asfalten, så den blev kørt i

roligt tempo på trods af begejstringen. En behagelig luft gav sus i ansigtet, ligesom nedkørslen i sig selv gav sus til adrenalinen. Hvis statistikken fra klubben gør sig bare en anelse gældende generelt, er jeg en af de få kvinder, som elsker nedkørsler. Til gengæld er jeg ikke hurtig på stigninger. Thyge og jeg lod de andre smutte og kørte—efter en hurtig vending i Port des Canonge og aftale om at mødes igen på toppen—i vort eget tempo op af det, vi sidenhen kaldte for Gryden. Der var ikke en vind, der nåede ind bag træerne langs vejen. Det var dog ellers en behagelig stigning, som lå på omkring 7% plus/minus det meste af vejen op, så det hårdeste på denne stigning var den trykkende varme, vi endnu ikke havde vænnet os til.

Jeg ved ikke, hvem af Sune eller Henrik, som kom først til toppen, men da Thyge og jeg kom op til udgangspunktet for nedkørslen, var her ingen. Vi fandt ud af, at det nok havde været klogt at have fastlagt, hvorvidt "toppen" var stedet, hvor vi skiltes, eller om det var hele vejen til næste top omkring byen Puigpunyent, som var dagens højeste punkt, og hvor ingen af os havde været endnu. Thyge og jeg kørte i et godt stykke tid—blandt andet på en mindre og utiltænkt omvej, fordi vi nu manglede vores GPS-mand—før vi fandt frem til Sune, som sad på en café i Puigpunyent, de andre kort forinden havde forladt. Henrik anede vi ikke, hvor var. Vi fik altså lært et par ting denne dag omkring planlægning. Også det, at man – selvom man har aftalt at mødes "på toppen" eller andet sted – standser og venter, hvis et vejkryds i mellemtiden indbyder til tvivl om hvilken vej, der er den rigtige.

Dagens kilometer for (vi fire fra) Hold 3: 90. Højdemeter: Mange. De to stigninger omkring Puigpunyent var behagelig i procenterne men ubehagelig i benene, da man efterhånden var kommet til det punkt på dagen, hvor selv en lille stigning gør ondt for en dansker på første bjergtur. Antal usunde indtagelser: 2. Den første var en is, jeg seriøst synes, jeg havde fortjent, da vi ankom til Puigpunyent. Den anden var en tøse-cervesa (en halv pint), jeg hyggede mig med sammen

med det først ankomne hold på hotellets café sidst på eftermiddagen. Stemning: Lige så høj som om morgenen, lidt mere træt, og lidt mere støjende på grund af de mange



historier, der skulle deles med resten af klubben. Aftenen blev sluttet af med lidt flere drikkevarer i samme café uden for hotellet, som allerede var blevet fast samlingspunkt for den sociale del af fællesskabet.

## Dag 2: Den flade

Turen i dag var for Hold 3 en lettere rute med tanke på morgendagens kongeetape. Den gik igen nordpå mod Puigpunyent, som vi kørte hjem ad i går, men efter de to overståede stigninger, hvor vi kom op i 400 meters højde og med stigningsprocenter på 5-6, gik det ned ad bakke mod Palma og var ellers relativt fladt resten af vejen. I dag var der, fordi holdet stadig var samlet, mere overskud til at nyde de smukke udsigter. Landskabet omkring Galilea og Puigpunyent folder sig i frodige bølger, og de små byer med ler-farvede huse snor sig op af bakkerne mellem det forårsgrønne og skaber en idyllisk kontrast til den blå himmel. En flænge på siden af et dæk på grund af de grove ujævnheder i vejene blev midlertidigt lappet med 3 cm ekstra dækindlæg, der blev lagt mellem slange og dæk og holdt ganske fortrinligt til resten af turen.

Vi indtog pasta- og pizza-frokost, da vi havde overstået stigningerne. Allerede på nuværende tidspunkt mærkede jeg flere

udslag af varmen. Jeg sov dårligt om natten og var derfor ekstra træt. På grund af de fysiske udfoldelser følte appetitten stor, men jeg kunne som regel ikke spise mere end et halvt måltid, før et elastik snørede sig om mit spiserør, så jeg fik aldrig helt indtaget den fornødne energi. Tak Gud for energipulver og gels, som heldigvis gled ned forholdsvis nemt ude på ruterne.



*Et jævnlige forekommende syn...*

Det gik dog således, at jeg ikke kom hjem uden skrammer denne dag. Hjemturen gik langs kysten, som er en perlerække af småbyer med en relativ god mængde trafik, og med mit energiniveau på daværende tidspunkt måtte det gå galt, når man ligger i baghjulet på hinanden. Anføreren svingede ind fra vej til cykelsti, og på grund af et par sekunders manglede fokus fra min side resulterede det i, at jeg måtte manøvre svinget, igennem en passage på max en meter bred forbi en pæl, i al for høj fart. Jeg styrtede med front/side ind i den mur, der adskilte stien fra vejen. Min (ikke-cyklende) halvdel har siden kommenteret, at han nu forstår udtrykket "at møde muren". Der skete dog heldigvis intet andet end et par skrammer og et blåt mærke på låret, der sidenhen har fået samtlige af regnbuens farver og en stor portion opmærksomhed. Jeg kørte relativt afslappet resten af dagen for at få nerverne tilbage til udgangspunktet. Gjorde blandt andet et sidste stop i strandbyen Santa Ponca blot otte kilometer før destinationen, hvor vi indtog Café con leche (kaffe med mælk) og kiggede på det turkisgrønne hav, som sendte blødt,



hvidt skum ind over stranden. Stemningen denne aften var mere seriøs. Alle skulle på kongeetape dagen efter, så der blev holdt lidt igen med øl og vin, spist lidt ekstra til energidepoterne, og værelserne blev besøgt lidt tidligere.

### Dag 3: Sa Calobra



For dem, som kender Mallorca som cykelrytter, siger navnet Sa Calobra det hele. Det er den mest kendte stigning på øen, om end ikke den længste, men den opvejer derfor, hvis man kører videre op over Puig Major, som er øens højeste punkt med dets cirka 1400 meter over havet, hvorefter man kan forcere de 890 (de sidste højdemeter er militær-område). Det svarer altså til en lillebror til Alpe d'Huez, og det samme gør stigningsprocenterne. Med blot halvanden måneds basistræning på bagdelen var jeg dermed en anelse nervøs for dagens strabadser.

Hold 1 og 2 skulle ud på en 180-190 km strækning, og Hold 3 havde lejet bus, som skulle transportere os nordpå forbi Inca og give os en rute på omkring 110 km med lidt over 2000 højdemeter. Det var såpas meget for en forårsmåned, at de fleste fra Hold 3 havde meldt pas på forhånd, så vi var seks styks—undertegnede med lettere stolthed

den eneste kvindelige rytter—som den dag, med smil på læben og lidt selvironi, kaldte os for Busholdet og drog afsted igennem skønne områder, vi endnu ikke havde set.

Vi blev sat af efter Escorca og forlod hovedvejen for at køre først 150 højdemeter op til Coll dels Reis (682 moh) og dernæst ned i et

fantastisk eventyr af et scenarie på vej mod Sa Calobra, som skjulte sig et sted nede i bunden. Det var en fabelagtig nedkørsel. Gode veje, hvor det eneste ustabile var stigningsprocenterne, som svingene grundigt imellem 5 og 13 % og gav løfte om en stor oplevelse på alle måder. Fra toppen kunne man se langt ned af vejen,



*Her begynder opkørsel til Coll dels Reis.*

som snoede sig ind og ud imellem de nøgne klipper, skabte ottetaller og hårnålesving i mængder, og forsvandt så til sidst ud over en skrænt nede i dybet. Det blev til et par Kodak-stop undervejs. Vi tog et par dybe indåndinger i bunden, hvor jeg efterhånden blev kendt for at ankomme med stort smil på læben (fik jeg sagt, at jeg elsker nedkørsler?), og vendte næsen mod toppen. Underligt nok er man som bekendt



ikke nervøs, når man først er begyndt på en opgave, og vi satte i gang sammen—fire personer fra Busholdet—og gik i krig med en stigning, der ikke skulle få lov til at skræmme os væk. Den var mildest i bunden, blev afbrudt af en lille strækning, som



fik procentmåleren op på 12, men dernæst fladede den lidt ud og lå mellem 5 og 9 i et par kilometer. De sidste 4 kilometer tilbage på dels Reis var de stejleste med et gennemsnit på 8,4 %. Luften var til gengæld perfekt til turen, da strækningen er forholdsvis åben og lader vinden komme til vejen.

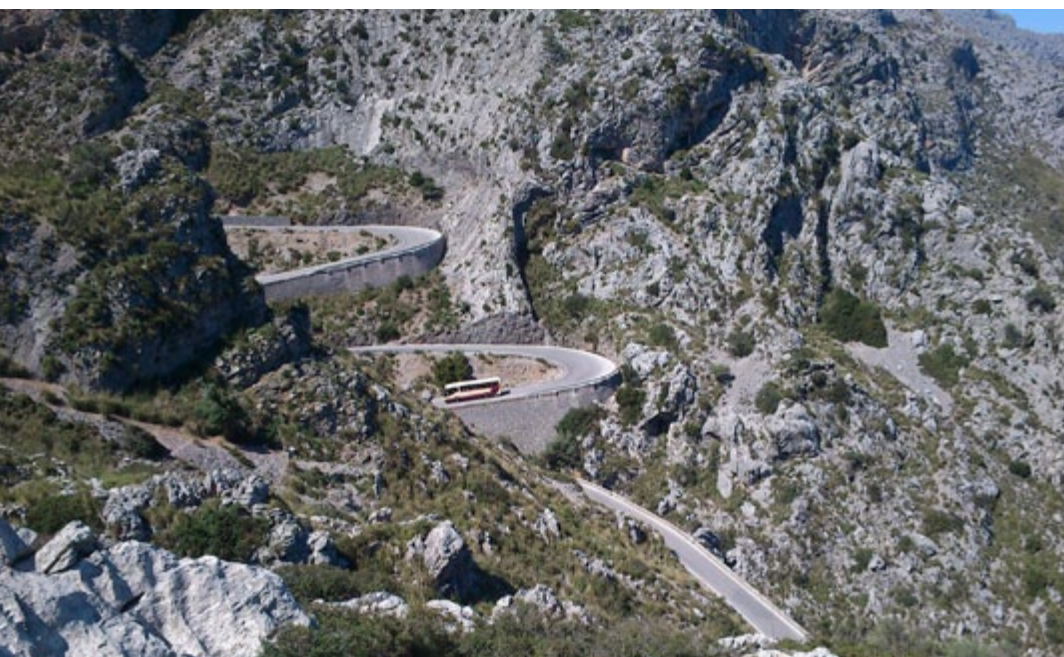
Vi samlede 3 ryttere på "toppen", hvor vi hurtigt konkluderede, at det nok ikke var her, vi skulle holde pause—der var stadig 8 kilo-



meter til Puig Major, og ingen af os anede, hvad den ville bringe. Den skulle vise sig at være endnu mere varieret end Sa Calobra. Den lagde ud med 9 % fra starten, fladede på et tidspunkt helt ud til nulpunktet langs en smuk grøn sø, og steg så igen ujævnt. Bedst som man var i gang og havde fundet en rytme, fladede den ud—og når man troede,

Øverst: Toppen af dels Reis umiddelbart før nedkørsel mod Sa Calobra. Højre: Lars Peter på et af de stejle stykker op igen. 3: Lars Peter, jeg og Thyge i Sa Calobra. Nederst: Et par af de mange hårnålesving mod toppen af stigningen.

at man var færdig, steg den igen. På toppen blev vi mødt af resten af det stolte hold, som allerede nu havde nået højden for næsten alt på denne tur. Med Puig Major er stigningen i alt 20 kilometer lang fra nordøst-siden inklusive et fald på 2,5 km efter Coll dels Reis og indeholder ca. 1020 højdemeter.





Personligt er jeg dog i tvivl om, hvorvidt jeg mener, at Sa Calobra-stigningen var højdepunktet, eller om det var nedkørslen efter Puig Major. Her var vejen så god, bred og snoede sig som en slange mange steder, at man kunne glemme bremserne og bare lade italieneren rulle. Vi havde aftalt frokost i Port de Soller, som var en lille afstikker fra byen Soller og dagens rute, og hvortil—på grund af hidtidige erfaringer med stejle nedkørsler til en kystby—en bekymret medcyklist havde spurgt, hvor langt der var derned. Vi kunne dog fortælle, at det gik så ligeud, som noget gjorde på Mallorca. Thyge, Sune, jeg og Lars Peter fulgtes ad herfra, velvidende om, at næste stop var på Coll de Soller (503 moh). Men hvor vi tidligere på dagen havde cyklet i åbent territorium, kørte vi ind i en mur af varme på vej hertil. Vi var nu længere inde i landet og kørte fra en dal og op, og vi var særdeles glade for, at vi i Soller havde fyldt begge flasker op. Varmen kombineret med de højdemeter, vi allerede havde i benene, gjorde, at denne stigning på 8,7 km føltes næsten lige så hård som den første. De eneste minder, jeg har fra bjerget, er asfalt og baghjul.

Feltet, som kom hjem i bidder til Peguera den sen-eftermiddag var overdrevent på alle måder: overdrevent træt, overdrevent stolt, og overdrevent opstemt. Det ene hold kom først hjem, efter middagen var påbegyndt for vi andre. Fælles for alle var glæden over en stor dag.

#### Dag 4: Palma

Fjerdedagen blev hviledag for omtrent

*Henrik, Ole, Eva, Sune, Palle og Henrik foran katedralen i Palma.*



halvdelen af feltet. Det blev besluttet, at vi tog på sightseeing i Palma, og hvad enten man cykler eller går, løber tiden. Det meste af dagen gik derfor i storbyen med en halv million indbyggere, historiske monumenter og en bådehavn med yachts så store som Hasseris-villaer. Og så var der naturligvis plads til en Café Americano og brownie med vanilleis.

#### Dag 5: Dronningeetapen



*Britta, Lars Peter og Jens efter første nedkørsel.*

Torsdag mønstrede Hold 3 igen (næsten) fuldtalligt til afgang kl. 9.30 foran hotellet. Dagens rute lød på lidt over 100 km, og med et antal højdemeter, som så ud af lidt mindre end kongeetapen. Nordligste punkt: Port de Valldemossa. Vi lagde stille ud, så alle kunne være med så længe som muligt, og efter Es Capdella drejede vi sydøst mod Calvia, hvor vi igen måtte holde lungerne lige i munden for at finde den rette vej. Byen bugner af ensrettede gader (og desværre ikke af tilsvarende skiltning), og jeg var atter glad for en følgesvend med et godt kort. Vi forcerede den første stigning og gav os selv navnet Kaffeholdet, da vi gjorde holdt umiddelbart efter. Næste stop blev efter dagens anden stigning op i 500-meters højde i den smukke bjergby Valldemossa, hvor vi, stadig samlet, spiste serrano-sandwich og ladede op til dagens hårdeste stigning.

Den gik ned til Port de Valldemossa, er 5 km lang og flader dernæst ud på toppen. Jeg





Over: Thyge og Manuel efter vi er gået på cola-vognen.  
Under: Britta, Thyge og Jens kigger ned over Port de  
Valldemossa. Højre: Lars Peter på de snævre veje.



havde i forvejen sneget mig til den information, at denne stigning indeholdt procenter, som var værre end de to foregående stigninger (hvilket jeg undlod at fortælle de andre), men da vi samlet ankom til toppen og kunne kigge ned på den lille klat nede i bunden og undrede os over, hvor i alverden vejen gemte sig, meldte halvdelen pas og fortsatte på hjemturen. Personligt deler jeg med glæde mentalitet med Pippi Langstrømpe: "Det har jeg aldrig prøvet før, så det tror jeg godt, jeg kan." Thyge, jeg, Lars og Orla var dermed dagens fire frejdige, som cyklede ned af den skræmmende smalle vej med snævre sving og tilfældigt strøede portioner af grus. Vi satte os på havnen, tømte en halv flaske vand, og gemte et par smukke minder i telefonens hukommelse, inden turen gik op. Med undtagelse af den enormt dårlige vej var stigningen behagelig, fordi den—med den enkelte undtagelse af et kort pas, som kom op i 14 %—var pænt jævn. Den var også varm, fordi vejen gemte sig bag træer.

Efter "toppen" og en 2-km strækning, som løb ligeud, steg hjemturen i yderligere 3 km, hvorefter vi drejede fra tilbage mod kysten, og her faldt det jævnlige over 11 dejlige kilometer. Til gengæld blev der koldt. Luften var køligere end på de tidligere cykelture, og man var kommet ud af vanen med at tænke på vest og løse ærmer. Vi havde også lykkeligt glemt, hvordan kyststrækningen steg og faldt ujævnt. Det var sjovt at give den gas på nedkørsler og rundt i sving, når man kunne få italieneren op i så høj fart, at den trillede over næste bakke, men det var lige så hårdt, når man fandt ud af, at



bakken fortsatte omkring flere sving, og man måtte træde hårdt til sidst på dagen for at forcere en 8%-stigning, som var ganske uventet. Særligt slemt var det, da vi skulle i gang efter en cola-pause, og en 12%-stigning ventede uden for døren. Jeg lærte, at kyststrækningen ikke skal undervurderes, blot fordi man ikke skal på besøg i en by, hvis navn begynder med "Port". Vi endte på 107 km den dag (med endnu en utiltænkt omvej) og 2160 højdemeter. Vi var rørende enige i, at det havde været en kongeetape nummer to.



*Thyge på stigningerne langs kysten.*

Humøret: tårnhøjt. På trods af anstrengelserne var det skønt at finde ud af, at jeg stadig havde lidt overskud i benene, og at træningslejren var begyndt at hjælpe på formen. Det er muligt, at jeg blot smittede af, men alle synes at være ekstra friske denne eftermiddag og aften. Jeg tog en dukkert i det klare vand på stranden bag hotellet, og så skulle overståelsen af de to hårdeste etaper fejres med lidt alkohol.

### **Dag 6: Sammenholdet**

I dag var for nogle den sidste tur, da flere havde bestemt sig for at pakke cyklen ned bagefter og bruge dagen i morgen på at slappe af. Det blev til en skøn og forholdsvis afslappet tur. Ved en heldig fejltagelse omkring rutens retning fik vi overstået den højeste stigning nær Puigpunyent først, og derefter havde ingen travlt med at skulle

race noget sted. Første pause blev holdt i Puigpunyent på noget, der snart var blevet en stamcafé på grund af den lille bys centrale placering i forhold til mange bjergruter. Videre på ruten var vi såpas trætte, at da vi kom til frakørslen mod Calvia og blev mindet på, at "hov ja", her går det op, blev det hos flere deltagere til "åh nej." Til gengæld ventede alle bemærkelsesværdigt pænt på hinanden denne dag—så pænt, at vi døbte os selv Sammenholdet.

Efter Calvia kørte vi tilbage til Es Capdella og påbegyndte et ottetal nordvest mod Andratx, hvor nogle småsnakkede om at slå knude på sløjfen og køre direkte til Peguera, som lå blot 5 km mod syd. Det blev heldigvis annulleret, for efter Andratx kørte vi til Port Andratx, hvor vi skulle have vores sidste frokost som samlet Hold 3.



*Henrik og Britta venter ved foden af en bakke.*

Her skete desværre et uheld: Eva var som den sidste på vej rundt i en rundkørsel, da en bil, som havde set alle de foregående men ikke hende, svingede fra og skubbende hende i asfalten. Dette resulterede i et lettere skadet knæ med en del skrammer og et hjul, der måtte rettes op. Frokosten kom til at indeholde is i en pose til Evas hævede knæ, men blev alligevel god, og vi trillede relativt stille de sidste 10 kilometer mod mål, hvor Sammenholdet ankom (næsten) samlet. Det blev



til en længere fri-eftermiddag, hvor flere af os benyttede anledningen til at se dagens etape af Giro d'Italia i hotellets bar over en cervesa. Senere, vidste vi, var fest-tid.



Manuel, vores dansk-spanske klubmedlem, havde været hos frisøren, der åbenbart i det lokale Spanien er det store knudepunkt for informationer, og fundet frem til et fint hotel med restaurant på toppen af byen. Her skulle den sidste aften på vores cykelferie fejres med en festmiddag. Udsigten var nærmest romantisk, tjenerne var i hopla, og maden var lækker og spændende. En perfekt afslutning på en ferie, som havde overrasket meget på det sociale område. Jeg havde lært flere af klubmedlemmerne bedre at kende, hvor jeg indtil da i underkanten af et år næsten udelukkende havde snakket med dem i de korte minutter på landevejene de to gange om ugen til klubtræning. Jeg har, med andre og bedre ord, fået en del nye venner med den fantastiske hobby, cykling, til fælles.

Det blev til lidt mere hygge ude i byen for flere af os, inden vi gik trætte og glade—og sent—i seng.

### Dag 7: Afrejse

Lørdag, som også var afrejsedagen, sendte ikke mange på cykeltur som de foregående dage, og Sammenholdet, som i dag var reduceret til en seks-mands-gruppe, trillede for sidste gang til Es Capdella og Andratx,

for at køre ud til øens vestligste by, Sant Elm. Holdet havde fået besøg af Manuel, som gjorde det til Hyggeholdet—ikke fordi han sænkede farten, men fordi hans spanske mentalitet indbød til ægte sydeuropæisk hygge. Vi drak zumo natural (friskpresset juice) og spiste croissanter og havde egentlig mest lyst til at nyde udsigten ud over havet. Samtidig havde vi erfaret, at man ikke skal sidde stille for længe, hvis man ikke vil have beton i benene på resten af ruten, og



selvom der kun var omtrent 20 kilometer til Peguera, skal man længere sydpå for at finde flade strækninger.

Hjemturen bød på et par tredobbelte Rebild-bakker ud af byen, hvor jeg—efter at have konkluderet, at det var min sidste spanske stigning for denne omgang—sparkede sømmet i bund og kom hurtigere over en stejl bakke, end jeg havde gjort tidligere. Ruten faldt derefter over de sidste otte kilometer. Et par stykker af os benyttede anledningen til at brænde det resterende krudt af og få en så rasende fart som muligt på den sidste nedkørsel og lave skilte-spurt ind imod Peguera. Jeg var tilfreds med min andenplads. Det var næsten alt for morsomt.

Turen indeholdt beskedne 40 km og 725 højdemeter. Vi ankom med store smil til hotellet, hvor vi tog tidligt bad og bestilte frokost på den italienske café på den anden side af boulevarden. Stemningen var glad med et stænk af vemodighed. Efter endnu en Giro d'Italia-etape i baren skulle cyklen pakkes ned, og jeg havde efterhån-



den så travlt men åbenbart også fået så meget kontrol over denne opgave, at en af de mere garvede klub-cyklister så mig over skuldrene og kommenterede, meget venligt og til min overraskelse, at det havde jeg "da meget godt styr på".



Kl. 18.30 ankom igen to minibusser med trailere, som fragtede os og vore cykelkufferter til lufthavnen. Der blev snakket mindre og mindre, eftersom hjemturen udfoldede sig: relativt meget i bussen, mindre i den store og lettere forvirrende lufthavn, og næsten intet på flyet. Et par stykker af os holdt os vågne til at se de andre sove.

### Efter

Mallorcas nordvestlige halvdel er bakke- og bjergrigt og et godt valg som cyklist, hvis man i sommerhalvåret vil være (næsten) sikker på at have solrigt vejr de fleste dage. Hvis man er til de høje bjerge, skal man vælge fastlandet, men man kan alligevel uden problemer få styret sin lyst til højdemeter (Hold 1 og 2s kongeetape indeholdt næsten 4000 af slagsen på en 190km rute), og som træningslejr udenfor højsæsonen er øen perfekt. De lokale bilister er i øvrigt såpas tolerante over for cykelfolket, at man som cyklist bør være opmærksom på at få vinket de ventende bilister forbi, når der er plads på de smalle veje—de bruger ikke hornet som i Danmark.

En anden af turens store personlige konklusioner er, at det er guld værd med et fast

samlingspunkt for alle, når man er spredt i klynger i løbet af dagen. Det skaber et stærkere sammenhold som klub (eller gruppe af en klub), når man kan samles på tværs af holdene over dagens oplevelser, mens de er friske.

Samlede tal for ugen (for Hold 3): 500 km. 9000 højdemeter. 23 timer i sadlen.

Antal uheld (jeg kender til): 4. Den eneste sammenkrøning var dog heldigvis af metal.

Antal punkteringer for undertegnede: Nul huller. En af fordelene ved at cykle i Sydeuropa, hvor de ikke har flintesten. Til gengæld skulle jeg ikke længere end til første klubtræning hjemme i Danmark, før slangen i forhjulet ikke gad mere. Velkommen hjem. Lørdagens træthedstal på en skala

fra 1 til 10: 10.

Humørtallet på en skala fra 1 til 10: 12.

Jeg har siden ladet mig fortælle, at det blandt nogle mandlige rækker blev konkluderet, at jeg måtte da være single, når jeg så'n tog på ferie uden påhæng med en cykelklub... Sandheden er ganske enkelt den, at jeg er en kvinde, der bare elsker at cykle.



*Tak til Aalborg Cykle-Ring Motions formand Jan Gerberg Skals for en masse tid lagt i gode initiativer og ruteforslag; Manuel Rubio, som sørgede for nærmest alt i Spanien; til Hold 3 for supergodt samarbejde; og til alle rejsedeltagere for fantastiske fælles oplevelser og positiv indstilling.*